

D'aquí a no res

L'HOME ha dividit el temps valent-se de rellotges i calendaris, una pretensió una mica arbitrària que només és vàlida a base d'acords convencionals. El cas és que la divisió ha estat generalment acceptada i hi mesurem vides senceres i episodis concrets. L'hem utilitzada a fons —a vegades sense plànyer-hi dispendis— i la veritat és que l'artifici funciona.

Segons, minuts, hores, dies, setmanes, mesos, anys, lustres, dècades i, al capdamunt de les grans etapes, majestuós i temible, el segle. L'home té, a més, el costum de mirar enrera a cada pas que fa. Les fraccions petites es presten a breus repassos, no hi bastim gaires previsions de futur ni grans balanços de passat. Però les més llargues, com ara l'any, ens inclinen a meditacions, a penediments, a propòsits de ratificació o d'esmena. Any nou, vida nova —diem— i tenim la sensació que la roda mestra de la gran màquina invisible que ens fa anar ha fet un pas de dents molt important.

I no cal dir la impressió que ens produeixen els segles, sobretot el nostre, l'anterior i el que vindrà. Cada vegada que la Humanitat s'aproxima a un final de segle té una mena de cobriment de cor. Actualment, per exemple, som a dues passes d'estrenar segle i em sembla que estem espantats. Els cent anys que han correspost a la nostra època han estat fortament contradictoris: hi ha hagut guerres terribles, revolucions amb vocació de canviar la història, injustícies irritants i catàstrofes paoroses. Poc o molt com els seus antecessors, de manera que no ha contribuït pas a dissipar la mala fama de la majoria dels segles. Però ha tingut un aspecte que el singularitza: en el transcurs dels darrers cent anys la Humanitat ha progressat més tècnicament i materialment que en tota la seva història anterior. Hem tingut una

abundància de progrés material que ens ha posat a frec de greus indigestions, amb la sensació que perillàvem a cada moment i que la culpa no era nostra (dels inventors), sinó d'uns "altres" éssers, impalpables i misteriosos.

A cada conquesta del progrés material, hem alternat l'alegria de les descobertes engrescadores amb el pànic de les imprevisibles conseqüències. L'aprofitament de l'energia del vapor, l'electricitat, l'electrònica, l'energia nuclear, els vertiginosos avenços dels mitjans de comunicació... Així, dit a grans trets, comptant amb l'ajuda del lector per completar la llista. De primer, el cant triomfal per la nostra astúcia i, tot seguit, la por de prendre-hi mal, de picar-nos-hi no tan sols els dits, sinó tota l'anatomia.

Ara, en les proximitats del segle XXI, les por són múltiples i variades. Caldria molt d'espai per referir-se a totes, però n'hi ha una que va prenent cos a mesura que es perfeccionen els elements de base. S'alcen veus d'alarma contra la televisió, alhora que ens anuncien nous canals i més —moltes més— hores de programa, servit tot plegat per uns aparells fabulosos. De debò que no podem dir que no ens han avisat, perquè sociòlegs i filòsofs prestigiosos ens vaticinen uns perills apocalíptics. I sí, la por és general, pràcticament no es discuteix, però cada vegada es fabriquen aparells amb pantalles més grans, en quantitats que augmenten sense parar. La gent, tot i estar esverada pels auguris catastrofistes, compra cada cop més televisors i més vídeos, com si es preparés a contemplar el segle XXI a tot color, en relleu i amb imatge i so d'alta fidelitat. Això sí: sense moure's de casa, perquè es veu que serà molt arriscat exposar-se a l'aire lliure.

PERE CALDERS

La Maccio

L'APARICIÓ de l'últim llibre de Maria-Antonietta Macciocchi, "Au-delà des portes de bronze" ha causat consternació en els medis de l'intel·lectualisme pagà de tot Europa. La que havia estat musa de l'esquerranisme italià, teòrica del maoisme francès dels anys seixanta, Joana d'Arc estalviada als anys de la revolució del maig del 68, historiadora apassionada del feixisme per a vergonya dels seus defensors, acaba de presentar a Roma, sota l'advocació de Giulio Andreotti i al costat del vell convers Henry-Lévy, un llibre en el qual confessa haver quedat colpida per la lluminosa personalitat de Joan Pau II.

Textualment, en referir-se a l'entrevista que el Sant Pare li va concedir a Castelgandolfo, la cosa fa: "Aquesta cara clara i lluminosa va inclinar-se cap a mi... Irradiava una força interior, un aire lluminós i metafísic sobre un rostre bronzejat i somrient... Quelcom de no programat, de no previst, va fer, de sobte, irrupció en el meu esperit racional..."

Conversió paulina

Com el lector observarà, en trobem ni més ni menys d'una nova conversió paulina. Hi ha moltes menes de conversió (almenys una, vintena de llibres de l'Antic i el Nou Testament e parlen, des del llibre de Tobí fins a les epístoles de sant Joan però la mena de metamorfosi operada en la persona de la Macciochi obeeix clarament al model de la conversió de Sant Pau al camí de Damasc. És la típica conversió que es produeix d'u



La Selección del Ga

CUINA Y CELLER DE LLEIDA

GARGANTUA Y PANTAGRUEL.
Aragón, 214. Grill a la vista. Tarjetas.
Parking. Cerr. dom. T. 253-20-20.

COCHINA CATALANA

Av. Joan XXIII (Diago

LEÑOS, Pesc., marisc. Aragón, 355.
T. 258-65-94. Lunes noche, mart. cerr.
EL DENTO. Loreto, 32. T. 321-67-56.
Cocina muy variada y natural. Park.
RICARDO. Guillermo Tell, 32. Esp.
bogavante con almejas, tronco merluza con angulas, surt. pesc. y marisc. V.
varo propio. T. 217-11-36. Park. T.